

KLÍČOTEPCI

Záhutí III

Host

ROBERT JACKSON BENNETT

ČÁST I
SKRIBOVACÍ
VÁLKY

KAPITOLA 1

<Připravena?> zašeptal hlas.

Berenika otevřela oči. Na moři se blyštlo světlo ranního slunce a její zrak mu zvolna přivykal, tvary městských zdí, hradeb a pobřežních baterií nabývaly v mihotavé záři pevnějších obrysů. Tolik se zabrala do meditace, že jí chvíli trvalo, než se rozpomenula — *Jsem ve Starém Tevanne? Nebo někde jinde?* —, ale pak se jí plně vrátily smysly a vše se před ní rozvinulo.

Grattiar: maličká pevnostní enkláva balancující na tenké skalnaté šňůře, táhnoucí se do moře Durazzo, v podstatě jen hradby šedé jako oceán, věže bílé jako oblaka a kroužící rackové. Nebylo to ani tak město, jako spíš zbyteček civilizace přimknutý k opevnění. Domky a chýše se podobaly vilejšům nalepeným na lodní trup. Viděla, jak se maličké rybářské čluny sunou k molům. Jejich světlé, zářivé plachty jí vzdáleně připomínaly netopýří křídla zachycující první paprsky svítání.

„Hrome,“ utrousila potichu Berenika. „To je skoro krása.“

<Skoro.> Klaudie si na terase stoupla vedle ní. Její oči pod tmavou kovovou přilbou byly tvrdé a bystré a v pozadí Bereničinych myšlenek šeptal její tichý, avšak zřetelný hlas: <Jak hluboko jsme klesli, že nám takováhle prdel světa připadá hezká...>

<Ano,> vzdychla Berenika. <A přesto je na nás, abychom ji zachránili.>

Klaudie se kouskem dřeva štourala v zubech. <Nebo aspoň ty, kdo tady žijou.> Odcvrnkla párátko. <Takže — připravena?>

<Nevím. Možná. Jak vypadám?>

<Jako chmurná královna-válečnice,> odvětila Klaudie. Zazubila se. <Možná až moc chmurná. Měj na paměti, že tohle je pevnost Morsiniů. Hrozivá žena by se guvernérovi nemusela zamlouvat.>

<Taky to bude chmurný rozhovor. Ale dám si záležet, abych se hodně culila a ukláněla,> dodala kysele. Posunula si kyrys na ramenou, cítila, jak nárameníky pruží, a pak zastrčila prst za límec kožené kazajky, aby pustila ven aspoň trochu vlhkého tepla. Jejich zbroj měla k bytelnému brnění na způsob loriky hodně daleko, chránila jen nejzranitelnější místa a ponechávala kloubům svobodu pohybu, ale na grattiarském slunci v ní bylo i tak pekelné horko.

<Prostě to musí stačit,> poznamenala Berenika. Pověsila si na záda espringal a pak se přesvědčila, že jí skribovaný rapír visí v pochvě u boku. *<Upravili jste espringaly podle našich potřeb?>*

<Bude nutný dostat se k nim na dohled,> řekla Klaudie. Ukázala na malý plát na svém pravém nárameníku a potom na podobný plát na Bereničině zbroji. *<Ale až je přivoláme, poslušně k nám přiletěj.>*

<Dobře.>

<Pořád si myslíš, že je dobrej nápad brát na tenhle pokec zbraně? Chci říct — než nás pustěj ke guvernérovi, stejně nás odzbrojej, ne?>

<Ano, skoro určitě,> přisvědčila Berenika. *<Ale když tě požádají, abys odevzdala zbraně, dávají ti skvělou příležitost předvést, kolik výbroje sis přinesla.>*

<Takovej cynismus.> Klaudie zase blýskla úsměvem. *<Jsem pro.>*

Vítr se změnil a Berenice se do nosních dírek zavrtal pach hniloby — bezpochyby z uprchlického tábora rozkládajícího se za městským opevněním. Vytáhla kapesní dalekohled a zadívala se na ležení na kopcích k severozápadu.

Krutý kontrast se nedal přehlédnout: město Grattiaara si víceméně zachovalo svoji úhlednost, jeho skribované pobřežní baterie se hrozivě rýsovaly nad mořem, věže vnitřních pevností pyšně čněly do výšky; ale pouhých pár metrů od nich začínalo nedozírné pole otrhaných stanů, provizorních přístřešků a znečištěných kaluží — připomínka toho, jak moc se svět za hradbami tohoto maličkého pevnostního města změnil.

<Už nás jdou uvítat, kápo,> zašeptala Klaudie.

Berenika se podívala stejným směrem jako ona. Po schodech od brány ústřední tvrze scházela skupinka mužů v pestrobarevném oblečení oplývajícími rozmanitými odstíny modré a červené. Prohlédla si tvrz nad nimi, s věžemi osazenými bateriemi espringalů a ječivek — skribovaných modelů, evidentně zastaralých, přinejmenším o čtyři roky. Hradby samozřejmě nebyly skribované vůbec, sestávaly jen ze zdiva a malty, v uplynulých desetiletích mnohokrát spravovaných: nenesly žádné symby, žádné řetězce, žádné argumenty, které by je přesvědčily, aby byly nadpřirozeně pevné nebo odolné.

„Až se sem dostane,“ zamumlala nahlas, „projde tímhle městečkem jako rozpálený nůž úhořím tukem.“

<Jo,> souhlasila Klaudie. Zalétla pohledem k uprchlickému táboru. <A všichni ty lidi umřou — nebo hůř.>

<Kolik že máme času?>

<Podle posledních odhadů dva tejdny,> zněla odpověď. <Napřed se musí probít skrz Balfi na severu, to ho snad trochu zpomalí. Měli bysme mít ještě aspoň tejdén, než bude stát před branama, kápo.>

Berenika se v duchu ptala, jestli ty odhady odpovídají skutečnosti. Kdyby měla ohromnou armádu a hodlala ji použít k likvidaci všeho, co jí stojí v cestě — kudy by šla, po kterých řekách, a jak rychle by postupovala?

Ty ohavné otázky, pomyslela si, *už mě k smrti unavují.*

<Ještě jsi mi neodpověděla, Ber,> řekla vlídně Klaudie. <Jseš připravená?>

<Brzo budu.> Vykočila k dalším dvěma členům svého týmu, usazeným na lavičce u schodů. Diela, mladší a menší z těch dvou, se okamžitě vypjala do pozoru, vstala tak rychle, až jí zachřestila přilba na hlavě. Vittorio se zvedl o poznání lenivěji, s potutelným úsměvem rozbil svou dlouhou, štíhlou postavu a stoupl si vedle ní. V náručí držel těžkou dřevěnou bednu, skoro metr širokou i vysokou, vyrobenou z obyčejného dřeva, se zaklapnutým víkem.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Berenika.

〈*Nemůžu se dočkat, až se tý škatule zbavím a zalezu si někam do stínu, kápo,*〉 zašeptal Vittorio v zákoutí její mysli. Podíval se jí do očí a jeho úsměv se rozšířil. 〈*Určitě mě s tím pustěj do tvrze?*〉

„Pustěj,“ ubezpečila ho. „Pamatujte, oba dva — tohle je čistě diplomatická operace. Prostě mějte oči na stopkách, výstroj po ruce — a pokud si na nás něco zkusí, pamatujte na výcvik.“

〈*Jestli na to dojde, bitka s pohůnkama kupeckýho podniku bude jednodušší než to, na co jsme zvyklí,*〉 zazubil se Vittorio.

Diela vedle něj zamžikala a Berenika ucítila, jak v pozadí dívčinych myšlenek pomalu narůstá úzkost.

〈*Nejspíš na to nedojde,*〉 sdělila jí Berenika. 〈*Opakuju, tohle je diplomatická mise. I když jsi ještě nebyla v boji, Dielo, pořád máš naše znalosti a zkušenosti. Nepochybuj, že to zvládneš.*〉

Diela nervózně kývla. 〈*Ano, kápo.*〉

〈*Je čas, kápo,*〉 řekla Klaudie.

Berenika vzhledla. Muži z tvrze už byli blízko. Nasadila si přilbu, posunula ji tak, aby kloudně viděla z průzoru, a pevně si ji připnula. *Tuhle válku vedu už osmým rokem, pomyslela si, a pořád jsem nepřišla na to, jak to udělat, aby mi ten zpropadenej škopek jaksepatří seděl na hlavě.*

Stála tam, vysoká a pevná v tmavé zbroji, a sledovala, jak chlapi Morsiniů sestupují po schodech. Kdysi ji takoví lidé dělali nebo aspoň znepokojovali, ale ty časy byly dávno pryč: viděla příliš mnoho bitev, příliš mnoho hrůz a umírání, než aby jí ještě naháněli strach zástupci kupeckých podniků.

〈*Jsem připravená, pomyslela si. Jsem na to připravená.*〉

Přesto ucítila záchvěv nejistoty, jakousi absenci, jako by zapoměla na něco zásadního. Vyndala z kapsy dalekohled a znovu ho přiložila k oku, ale tentokrát se zaměřila na širé moře daleko k jihu.

Napřed neviděla nic než oceán, ale pak to zahlédla — maličkou tečku v dálce, přímo na obzoru.

Sancie a Klef, pomyslela si. Drží se opodál. Ale jsou tam. Ona je tam.
Zaslechla kroky a honem dalekohled schovala.

Ach, láska moje. Jak jen si přeju, abys tu dnes byla se mnou.

Od schodů zazněl škrobený, sebejistý hlas: „Guvernér vás nyní přijme, generálko Grimaldiová.“

„Děkuji vám,“ odvětila Berenika. „Vedte nás, prosím.“

— * —

Podle očekávání museli před vstupem do vnitřní tvrze odezdat zbraně. Učinili tak bez námitek. Berenika sledovala, jak stráže Morsiniů přebírají jejich výzbroj, ukládají ji do velké dřevěné truhly u brány a tu pak zavírají. Než mohla Berenika vyjádřit otázku, Klaudie už ji šeptem zodpověděla: *<To nebude problém.>*

<Dobře,> odtušila Berenika.

„A co je tohle?“ otázal se jeden ze strážných s prstem namířeným na bednu ve Vittoriově náruči.

„Dárek pro guvernéra,“ vysvětlovala Berenika.

„Napřed si ho musím prohlídnout,“ konstatoval strážný. „A převzmu ho já.“

Berenika kývla na Vittoria a ten položil bednu na zem a otevřel ji.

Strážný nakoukl dovnitř a potom k nim napůl nevěřicně, napůl ostražitě vzhlédl. „Určitě máte správnou bednu?“

„Určitě,“ přitakala Berenika.

Strážný si povzdechl, zavřel bednu a s heknutím ji zvedl. „Když to říkáte,“ zamumlal.

Dovolili jim vstoupit, a když jejich doprovod vykročil vpřed, skřibované dveře se samy otevřely. Berenika svého času zavítala do mnoha budov Rodinného podniku Morsini, takže jí tvrz připadala matně povědomá: úzké, klikaté chodby, stěny z barevného skla; a všude plno stráží, žoldněrů a námezdních specialistů

ve zbroji nejrůznějších typů a barev, ačkoli většina jejich výstroje evidentně pamatovala lepší časy.

Bereničinu čtveřici konečně uvedli do hlavní jednací síně. Na vrcholu slávy musela být majestátním sálem, téměř všechn nábytek byl však odstraněn, aby vznikl prostor pro obrovský stůl pokrytý mapami, který síni vévodil. Strážní pokynuli kupředu a Berenika se postavila před stůl. Přelétla mapy pohledem a uvědomila si, že je poznává: zobrazovaly státy Daulonů a Gothijců nedaleko odsud na severu. Tamními teritorii prosakovala ohromná jasně červená skvrna, takže to vypadalo, že celý sever krvácí.

Poznávala je, poněvadž se do takových map dennodenně sama dívala. Jenže podle barev a značek, které měla před očima, byly tyhle mapy hrozně zastaralé — podobně jako obrana celého města.

Myslí si, že je tlačí čas, prolétlo jí hlavou. Kdyby jen tušili.

Zkoumala místnost pohledem. Vzadu seděli v jediné řadě žoldněři, správci a skribovači, zřejmě čekali, až jich bude zapotřebí. Na Bereniku pohlédli jen letmo, načež obrátili zraky k jedinému muži, naklánějícímu se nad mapami na protějším konci stolu od Bereniky. Byl dobře oblečený a upravený, se zdobeným skribovaným rapírem v pochvě u pasu, ale tvář měl bledou a ztrhanou, oči zapadlé vyčerpáním, vousy prokvetlé stříbrem. Ačkoli Bereniku informovali, že guvernér Malti je jen asi o deset let starší než ona, muž před ní vypadal mnohem věkovitěji.

Možná, pomyslela si, to bude hodně krátký rozhovor a my rychle zachráníme spoustu životů.

Družina mužů v červené a modré ohlásila jejich příchod: „Generálka Grimaldiová a delegace ze Svobodného státu Givy, Vaše Milosti.“

Berenika si sňala přilbu a uklonila se. „Děkuji vám, že jste nás přijal, Vaše Milosti,“ pravila. Klaudie, Vittorio a Diela se také uklonili, přilby si však nesundali.

Guvernér Malti pomalu zvedl hlavu od map a povytáhl obočí. Zadíval se na ně s poněkud udiveným výrazem. Berenika čekala, až promluví, ale on zřejmě nikam nespěchal.

„Takže,“ prohodil nakonec, „vy jste ti mytičtí válečníci z Givy.“ Jeho prohlášení viselo v zatuchlém vzduchu.

„Přesně tak, Vaše Milosti,“ přisvědčila Berenika.

„Málem bych Givánce považoval za duchy z pohádek,“ řekl Malti. Jeho slova byla napjatá a nelítostná, jako drnčení tětivy. „Nebo možná za víly, o kterých mi dědeček vyprávěl, že drží stráž u bran samotného Nebe.“

<Vzhledem k tomu, že mám zadek zalitéj zkrunděným potem,> zašeptala Klaudie, <se zrovna moc myticky necejtím.>

Berenika se pokusila o důstojný úsměv. „Sama bych tomu dala přednost. Nicméně jsme z masa a kostí — a raději než v Nebi bychom si s vámi pohovořili zde, v říši smrtelníků.“

Guvernér Malti jí úsměv oplatil, byť mnohem mrazivěji. „Zajisté. Přicházíte se mnou projednat mou situaci.“

„Ano, Vaše Milosti. Ohledně uprchlíků za vašimi branami.“

„Přejete si, abych vám je dovolil odvézt.“

„Pokud by to bylo možné, Vaše Milosti. Disponujeme dopravními prostředky. Jsme vedeni čistě snahou zachránit lidské životy. Tuším, že by to prospělo všem zúčastněným. Organizovat obranu, když vám tu zaclání tolik běženců, musí být náročné.“

„Běženců...“ opakoval Malti. „Hrozná slovo.“ Sesunul se do křesla a sledoval, jak strážný pokládá Vittoriovu bednu na stůl, uklání se a odchází. „A abyste mě přesvědčili,“ řekl Malti, „přivezli jste mi... dary.“

„Ano,“ potvrdila Berenika. „Svým způsobem.“

Malti spočinul pohledem na bedně. Nezvedl se a nešel ji otevřít. Nepromluvil. Prostě na ni upíral zrak, jako by se pohroužil do úvah.

<Jde to dobře, co myslíš?> zašeptala Klaudie. <Protože mně nepřípadá, že by to šlo dobře.>

<Ticho,> odsekla Berenika.

„Víte,“ řekl Malti s náhlým veselím, „dosud jsem si nezvykl přijímat delegace. Velvyslance. Diplomaty. A podobně. Grattiaro ostatně není k ničemu takovému určena.“ Unaveně mávl rukou k jednotvárným cihlovým zdem. „My jsme pevnost, jejímž úkolem je střežit plavební trasu podél pobřeží. Naši mocipáni se s cizími státníky nikdy nescházeli v pevnostech. Spíše se vydávali přímo do samotných států.“

„Pravda, Vaše Milosti,“ řekla Berenika. „Ale svět se od té doby změnil.“

„Změnil?“ Po tváři se mu mihl neradostný úsměv. „Nebo skončil?“

Všichni v sále se podívali na Bereniku.

<A sakra,> řekla Klaudivie. <Začíná být veselo.>

„Tady neskončil,“ podotkla klidně Berenika.

„Ještě ne. Ale jinde...“ Hořký úsměv zmizel. „Před osmi lety jsme byli pouhou výspou v další válce. Jenže pak začalo míst, kam se mohli všemožní vyslanci vydávat, dosti rapidně ubývat — a tak jezdili sem. A teď už nejsou skoro žádné státy, které by mohly vyslance posílat.“ Nahnul se k ní. „Avšak v případě ostatních delegací jsem po jejich odjezdu zpravidla věděl, kam se vypravit, pokud bych s nimi chtěl znovu mluvit. Znal jsem jméno města, ostrova nebo aspoň osady. Ale v případě Givy... nikdo tak docela neví, *kde* se ten stát nachází, že ne?“

Berenika na sobě znovu ucítila všechny oči v místnosti.

„Giva se nachází na Givánských ostrovech,“ řekla pořád ještě klidným, zdvořilým hlasem.

„Ó, tohle já vím,“ opáčil Malti. „Aspoň mi to tvrdili. Také mi však říkali, že kdykoli k těm ostrovům někdo skutečně *dopluje*, pokaždé jsou liduprázdné, obestřené mlhami — a čím hlouběji se pouští, tím je mlha hustší, až to musí vzdát.“ Chladný úsměv. „Víte *jistě*, že nadržíte stráž u nebeských bran, generálko Grimaldiová?“

<Hrome,> zašeptal Vittorio. <Není to hlupák.>

<Ne,> řekla Berenika. <To není.>

„Jistě pochopíte, proč potřebujeme nekonvenční obranu, Vaše Milosti,“ pronesla Berenika nahlas. Kývla k mapě. „Vzhledem k tomu, co se stalo s daulonskými národy či gothijskými státy, a nejen s nimi.“

Maltiho oči byly jako led. „Tak vy přece jenom *dokážete* vztyčit hradbu z mlhy?“

„Máme skribované nástroje,“ řekla chladně. „Stejně jako vy.“

Na okamžik odvrátil zrak a zamyslel se. „Povězte mi, generálko Grimaldiová,“ zeptal se pak, „skutečně Giva zhruba před půl rokem zničila baštu nepřítele v zálivu Piscio?“

Berenika cítila, jak jí vzadu v mysli raší Vittorioovo a Klau-diino překvapení.

<Hmch,> hlesla Klauzie. <Nevěděla jsem, že se to rozkřiklo až takhle daleko.>

„Nu... ano, Vaše Milosti,“ odpověděla Berenika. Nebyla si vůbec jistá, kam tím guvernér míří.

„A v přístavu Varia?“ ptal se Malti. „Bylo mi řečeno, že nepřítel si tam vybudoval pořádnou pevnost — ale ta se po návštěvě vás Givanců doslova obrátila v prach. Je to pravda?“

Berenika zaváhala, ale přikývla.

„Jak?“ otázal se.

Zamyslela se nad odpovědí. „Opatrně, Vaše Milosti,“ odvětila.

Malti se kratičce usmál a pohled se mu vytratil do dálky. Když zase promluvil, hlas měl nebezpečně tichý. „Velice zajímavé. Víم totiž jen o jedné další mocnosti, která proti nepříteli dosáhla takových úspěchů. Musím se tedy ptát, zda v tom není souvislost.“

Berenika na něj přimhouřila oči. Pak je znovu obrátila k mapám na stole, konkrétně k malé černé skvrně v údolích na západ od vši té červeně. Byla to zvláštní drobná úprava — připomínala jí jakéhosi parazita, zavrtaného do dobytčího těla, a byt byla

ve srovnání s ohromným mořem červeně na východě docela maličká, Berenika okamžitě poznala, že černá kaňka je přinejmenším stovky kilometrů široká. Oblast kolem černé skvrny dokonce Maltiho poradci šedivě vystínovali — vyznačili tak bezútešnou, sežehnutou pouštinu, zaviněnou mnoha roky nelítostného válčení.

Zvedla pohled k Maltimu. „Giva stojí sama,“ prohlásila. „S ním nemáme formální spojení, Vaše Milosti. Zvláště ne s tím, o kom mluvíte.“

„Ale máte s ním leccos podobného. Tolik záhad, tolik schopností. Jak mě přesvědčíte, že nejste v holportu s ďáblem, který dřímá v Černých královstvích?“

Všichni se na ni dívali. Berenika slyšela, jak Vittorio v duchu počítá všechny ozbrojence, kteří byli v sále s nimi.

„Nuže?“ řekl Malti.

Hlavou se jí mihl obraz — černá maska, blyštící se ve stínech, zatímco se noc plní křikem — a se vzpomínkou přišel hlas, nelidsky hluboký a burácivý: *Pouštěl jsem se do míst, kam se žádný živý člověk nikdy nevydal. Spatřil jsem konstrukci, díky níž může tato realita existovat.*

<Ber?> zašeptala Klaudie.

Berenika zafrkala a odkašlala si. „Za Smrtné noci jsem byla v Tevanne, Vaše Milosti,“ poznamenala. „Viděla jsem, co udělal. Pamatuju si to. Nemůžu zapomenout. Takže můžu se vši upřímností říct — raději bych zemřela, než abych se stala spojencem toho netvora.“

Malti přikývl, pořád ještě se vzdáleným pohledem v očích. Ačkoli netušila, jestli této odpovědi uvěřil, přinejmenším ho uspokojila. Potom ale zaostřil na Bereniku a prohlásil: „Je mi fuk, co máte v té škatuli.“

Berenika zamrkala. „Vaše Milosti, to —“

„Peníze a cennosti mě nezajímají,“ pokračoval. „Ostatně už nejsou žádná svobodná místa, kde bych je mohl utratit. Neza-

jímají mě ani nástroje či vynálezy, které byste mi snad mohli nabídnout. Máme vlastní lexikony pohánějící naše augy a obranné prvky. Nepotřebujeme ani definiční pláty, ani argumenty, které bychom naládovali do lexikonů, abychom jim připomněli, jak naše nástroje přesvědčit, aby fungovaly podle našich přání.“

Odmíchl se a rozhorlení v jeho tváři nahradila jakási hluboká únava. Berenika vycítila, že ve vzduchu visí nevyřčená otázka, a rozhodla se ji položit.

„Co vás tedy zajímá, Vaše Milosti?“ optala se. „Jak vám Giva může pomoci?“

Maltiho tvář znehybněla, pouze jeho oči tančily po mapách. „Pomoci...“ opakoval tiše. „Hm. Pokud Giva dokáže nepříteli uškodit, pak mu jistě poněkud rozumí. Alespoň lépe než moji skribovači, kteří mu nerozumějí ani trochu.“ Pohrdavě máchl rukou k mužům usazeným vzadu v síni, škaredícím se na Bereniku.

„Ano, něco o něm víme,“ připustila.

Malti si ji opět pátravě prohlížel. „Mám tu jeden... problém,“ řekl. „Problém, který nedokáže nikdo vysvětlit. Problém, který nám způsobil nepřítel. Natolik vážný problém, že jsem ochoten probírat jej s cizinci, jako jste vy, a to přesto, že se jedná o přísně střežené tajemství.“

Berenika pochopila, oč ji žádá. „Tajemství umíme uchovat, Vaše Milosti.“

„To doufám,“ řekl tiše. „Pomůžete-li mi s touto... překážkou, udělím Givě právo volného pohybu ve vodách kolem pevnosti.“ Vzdychl, pak vstal a pokynul k zavřeným dveřím vzadu v síni. „Nemohu to vysvětlit, poněvadž tomu nerozumím. Ale mohu vám to ukázat, jste-li ochotni si to prohlédnout.“

Berenika se dívala na dveře a přemýšlela. Tohle ji překvapilo. Očekávala víc napařování a uplácení a mnohem víc vyhrožování.

<Ehh, kápo,> ozvala se Diela. <Tohle jsi měla v plánu?>

<Vůbec ne,> odpověděla Berenika. Pohlédla na Maltiho tvář, tak vychrtlou a vyčerpanou. <Ale neřekla bych, že lže.>

<Jen abychom mu dokázali opravdu pomoci,> podotkla Klaudie.

<Přijít sem byl riskantní podnik,> řekla Berenika. <Nezbývá než v tom gambitu pokračovat.>

Kývla na Maltiho. „Půjdeme s vámi.“

— * —

Malti je provedl nevelkými dveřmi do labyrintu chodeb, klikatících se hlouběji do tvrze. Berenika zjišťovala, že udržet si přehled o tom, kam vlastně jdou, je zcela nemožné; společně se svým týmem kráčela za guvernérovou družinou, tvořenou přinejmenším dvanácti lidmi, a za nimi šel další tucet. Před sebou neviděla o moc víc než řadu pohupujících se ramen.

Konečně zastavili a družina se rozestoupila, aby Berenika se svým týmem mohla projít. Na konci chodby čekal Malti, stál před zavřenými dřevěnými dveřmi a oči měl snad ještě unavenější než předtím. „Musím vás požádat, abyste se chovali tiše,“ řekl. „A zdvořile.“

Přikývla.

„Vše, co tam uvidíte, zůstane tajemstvím. Je to jasné?“

„Ovšem,“ přisvědčila.

Dlouhou chvíli ji sledoval, očividně rozpolcený. Pak otevřel dveře a uvedl ji dovnitř.

Za dveřmi byla ložnice — prostorná, avšak stroze zařízená, s barevným červenomodrým kobercem a pěkným šatníkem. V rohu stála postel s baldachýnem a vedle ní seděla žena v prostém oděvu, s miskou ovesné kaše a lžící na klíně.

V posteli ležel mladý muž, asi dvacetiletý, bolestně vyzáblý. Oči měl otevřené, ale prázdné, upřené se skelným výrazem k cihlovému stropu. Ústa měl umazaná od kaše a hromada přikrývek v koutě silně páchla po moči a výkalech.

Malti přišel blíž a žena vstala, uklonila se a ustoupila stranou. Postavil se k posteli a tichým, zdrceným hlasem řekl: „Tohle je můj syn. Julio.“

Berenika si stoupla vedle něj. Mladík nereagoval, ani nemrkal. S dechem mu z hrdla vycházel slabý bublavý sípot.

„Byl v bitvě u Corfy,“ řekl Malti. „Poslední velké bitvě, kterou Rodinný podnik Morsini svedl s nepřítelem. Měl na sobě zbroj, v ruce zbraň, byl ve střehu — ale pak jej cosi zasáhlo a on dočista zešílel. On...“ Malti polkl a hlas se mu roztřásl. „Zabil svého bratra. Svého bratříčka. A spoustu dalších. Ale když ho jeho muži strhli k zemi a odvěkli, najednou se... ztišil, úplně se přestal hýbat. A v tom stavu už zůstal. Dýchá, občas i něco sní, ale...“

Berenika sledovala, jak se mladíkova propadlá hrud' polehoučku zvedá a zase klesá.

<Do háje,> řekla pomalu Klaudie. <Je to to, co si myslím?>

<Ano,> potvrdila Berenika.

Vittorio na ni polekaně pohlédl. *<A oni ho přivezli zpátky?>* zděsil se. *<Pustili ho dovnitř? Copak nevědí, co by se mu právě teď mohlo dívat z očí?>*

<Je to past, kápo?> ptala se Diela. *<Ono... ono to chtělo, abychom sem přišli?>*

Berenika mlčela.

Malti se k ní obrátil. „Víte, čím je to způsobeno?“ otázal se. „Dokázali byste vy Givánci napravit tu zvrácenost, kterou provedl nepřítel mému synovi?“

Prohlédla si mladíka — lícní kosti, které mu téměř prořezávaly kůži, hubeňoučké paže i drobné, zapadlé, bezvýrazné oči.

Berenika se natáhla, uchopila mladíka za upocenou, umazanou tvář a natočila ji k sobě, aby viděla na její pravou stranu.

A tam, těsně nad jeho pravým uchem, bylo to, co čekala: malá mokvající ranka, mírně napučená zánětem — a přesto jí připadalo, že ve vpichu vidí lesk kovu, jako by v mladíkově kůži něco vězelo.

Zadávala se chlapci do očí a zapřemítala, kdo nebo co jí pohled oplácí a co všechno už těma očima vidělo.

<Změna odhadu,> sdělila Berenika ostatním. <Vi, že jsme tady. Předpokládejte, že nemáme víc než dva dny.>

Otočila se k Maltimu. „Tady o tom nebudeme mluvit. Mohlo by nás to slyšet.“

„Mohlo?“ řekl dotčeně. „Myslíte mého syna?“

„Ne. Myslím tu věc, která teď vašeho syna ovládá. Věc, která ho nejspíš využila, aby se podívala, jak vaši pevnost rozbít na kusy.“

— * —

Seděli u stolu v jednacím sále: čtveřice Givánců, guvernér Malti a hrstka jeho věrných poručíků. Berenika klouzala očima po mapách před nimi, po všech těch městečkách a zemičkách, jejichž názvy pohltila červeň. Pohled upírala především k jižnímu okraji šarlatové záplavy, která se hromadila u spodního cípu poloostrova a chystala se zalít i Grattiaru, přimknutou k pobřeží na samé špičce. Mezera mezi pevností a vši tou červení jí teď připadala velice, velice malá.

A všichni ti lidé, kteří mezi nimi uvázli, pomyslela si Berenika. Kteří přežili tolik strastí...

„Říká vám něco párování?“ zeptala se.

Guvernér Malti k ní zvedl zrak. „P-párování?“ opakoval nepřítomně. Rozhlédl se mapovým sálem, jako by pátral po skribovačích, s nimiž by se mohl poradit, zřejmě ale zapomněl, že je poslal pryč. „Věřím, že ano. Je to skribovací metoda, především ke komunikaci, že ano?“

„Ano,“ přikývla Berenika. „Je to způsob, jak jednu věc přesvědčit, že je druhou věcí, nebo se jí aspoň hodně podobá. Zapište správné symby na dvě skleněné tabulky, aby se spárovaly, pak do jedné ťukněte kladivem a rozsypou se obě. Spárujte dva kusy

kovu, jeden zahřeje a rozpálí se i ten druhý.“ Nahnula se nad mapy. „Nepřítel, se kterým bojujete — se kterým bojujeme my všichni —, vede válku s využitím pokročilé metody párování. To díky ní se mu podařilo dobýt tak velké území — a během pouhých osmi let.“

Položila prst na největší mapu, znázorňující moře Durazzo a všechny okolní země, spolu s červenou zhoubou, která zaplavila téměř všechna teritoria na severu.

„Nepřítel dobyl tohle všechno,“ řekl pochybovačně Malti, „pomocí párování?“

„Ano,“ potvrdila Berenika. „Protože umí párovat něco velice neobvyklého.“ Pohlédla na něj. „Vědomí.“

Malti na ni jenom zíral. Pohlédl na šéfa svých žoldáků a ten nechápavě pokrčil rameny.

„Párovat vědomí? Co to znamená?“ chtěl vědět Malti.

Berenika vstala a přešla k bedně, pořád ještě čekající na stole. „Smím vám konečně ukázat náš dar?“

Malti ostražitě pohlédl na bednu a kývl. Berenika ji otevřela, převrátila a vysypala její obsah na podlahu.

Na zemi zachřestil skribovaný aug: zvláštní malý přístroj, vyrobený ze dřeva a oceli, sestavený halabala, improvizovaně, s odkrytými vnitřními pláty, jako by bylo konstruktérovi srdečně jedno, jak vypadá. Každý, kdo byl alespoň zběžně obeznámen se skribovanými augy, ovšem musel poznat, že se jedná o prapodivnou kombinaci dvou běžných zařízení: espringalu a lampy.

„To je... létající lampa?“ zeptal se jeden z Maltiho poručíků.

„Ano. Lampa, která střílí velice zvláštní munici,“ odvětila Berenika. „Nikoli šíp, nýbrž skribovaný plát. Jen docela maličký. Váš syn byl takovým plátem téměř jistě postřelen.“ Poklepala si rukou na pravý spánek. „Zaryl se mu do lebky a spároval jeho vědomí. *S nepřitelem*. Propojil dvě různé věci. Nepřítel skriboval jeho tělo, jeho bytost, a ovládl jeho myšlenky. Myslel za něj, viděl to, co on, říkal mu, co má dělat — a chlapec ho poslechl,

protože jeho vůle mu už nepatřila.“ Zase se posadila. „A vy jste ho přivezli zpátky do vašeho města. Kde se mohl nepřítel rozhlížet jeho očima, poslouchat jeho ušima a čekat na příležitost k útoku.“

Maltiho popelavá tvář zbledla ještě víc. „To není možné. Vždyt... vždyt mluvíte o mém dítěti.“

„Víte, co udělal u Corfy,“ podotkla Klaudie. „Něco, co by normálně neudělal, ne? Něco, co byste jinak pokládal za šílenství?“

„Ale vy mě žádáte, abych věřil neuvěřitelnému,“ bránil se Malti. „Skribuji se přece... *hmotné* věci.“ Poklepal na stůl vedle sebe. „Šípy. Meče. Lodě. Hradby. Skribovat lidskou mysl, to je... to je prostě bláznovství!“

Klaudie pohlédla Berenice do očí. *<Neměla bys mu teď vyklopit, že my všichni máme v tělech svoje vlastní mrňavý pláty? Takový, díky kterým se můžeme dělit o své myšlenky a provádět všelijaké další šílenosti?>*

<Chci, aby nám dovolil zachránit jeho lid,> řekla Berenika. *<Ne aby nás upálil jako čarodějnice.>*

Přesto měla mnohem osobnější důvody se tomu tématu vyhýbat. Kdyby na to přivedla řeč, Malti by se bezpochyby zajímal, kde se Givánci tuhle techniku naučili; a kdyby měla mluvit pravdu, musela by přiznat, že byla jedním ze skribovačů, kteří ji vyvinuli, než ji ukradl jejich nepřítel... a tím pádem nesla svůj díl viny za stovky městeček zalitých červení na mapách rozložených na stole, i za stovky uprchlíků před hradbami Grattariy, kteří z toho krveprolití vyvázli — stejně jako těch, kterým se vyváznout nepodařilo.

Přestaň, okřikla se. Soustřed se na bitvy před sebou, ne na ty dávno prohrané.

„I kdybyste říkali pravdu,“ pokračoval Malti, „proč jste mi tu... tu lampu přinesli jako dar? Vy jste *věděli*, že můj syn trpí tímto neduhem?“

„Ne,“ odvětila Berenika. „Přinesli jsme vám ji, abychom vás varovali, vysvětlili vám, co se blíží a jak padla všechna ostatní

města. A jak padne i to vaše.“ Přitiskla dlaň na moře červeně na mapě, jako by to bylo zranění. „Napřed uvidíte jen jednu lampu letící k vašim hradbám,“ dodala. „Pokud ji tedy vůbec spatříte.“

„Nejspíš přiletí v noci,“ ozval se Vittorio od konce stolu. „Jsou malý. Ve tmě se daj těžko zahlídnout.“

„Zaměří se na některýho z vašich vojáků,“ navázala Klaudie. „Někam ho střelí — do hlavy, ruky, zad, to je fuk. Stačí, aby se skriby zaklínily v živý tkáni.“

„A pak toho vojáka spáruje — zmocní se ho, ovládne ho — a skrze něj uvidí,“ řekla tiše a mírně Diela. Její oči pod přilbou vypadaly ještě větší než dřív. „Uvidí, jakou máte obranu. Kde jste rozmístili oddíly.“

„Kde jste silní,“ řekl Vittorio. „Kde jste slabí. Co říkáte, co plánujete.“

„Vybere dokonalou chvíli k útoku,“ řekla Klaudie.

„A potom se obloha zaplní tímhle.“ Berenika kopl špičkou boty do lampy. „Sesypou se na vaše vojáky jako sarančata, protože vědí, kde je najít. Nastřílí do nich další pláty, spárují je, obrátí je proti vám. Vojáci se vydají k vašim obranným bateriím a pozabíjejí jejich obsluhu, otevřou brány, podpálí budovy a domy, možná své vlastní domovy. Co vás napadne.“

„Mluvíme o nich jako o hostitelích,“ řekla potichu Klaudie. „Jakmile v sobě mají jeden z těch plátů, musíte si uvědomit, že už nejsou sami sebou. Už to nejsou lidi. Ne doopravdy.“

„Jsou spárovaní s něčím jiným,“ řekla Berenika.

Hlavou jí prolétla vzpomínka: v tmavém koutě se zvedá muž, obrací se k ní čelem; pak mu o tvář zavadí bledé světlo a odhalí, jak se mu z očí, nosu i úst řine krev...

„Něčím nestvůrným,“ dodala polohlasem. „Něčím, čemu ani nemůžeme rozumět.“

„To jsou ale kecý,“ zavrčel jeden z žoldáckých kapitánů. „Lampy, který uměj mířit? Střílet? Pamatuju si, jak to dopadlo, když

skribovači zkoušeli zbastlit lampy, který by lidem vozily košíky s ovocem až ke dveřím. Všude samej rozblemcanej meloun. Představa, že by lampa dokázala ovládat espringal, je prostě k smíchu.“

Klaudie zavrtěla hlavou. „Lampy nemaj míření a střílení pod palcem o nic víc než obyčejný espringaly.“

„Chcete říct, že je někdo ovládá na dálku?“ zajímal se Malti.
„Kdo?“

Givánci se po sobě podívali.

<Je bystrý, ale vážně to neví,> řekla Diela.

<Ne,> dala jí za pravdu Berenika. <Neví.>

„Nepřítel,“ odvětila nahlas. Ale už když to říkala, věděla, že tahle odpověď mu stačit nebude.

„Jeho pěšáci?“ ptal se Malti. „Tak proč bychom nemohli nasadit ostrostřelce, ať je zneškodní? Zastavit ty, kdo lampy ovládají, než na nás zaútočí?“

„Ne.“ Berenika se zašklebila a zapátrala po způsobu, jak mu to vysvětlit. „Jeho pěšáci je neřídí. *Všechny* nepřátelské síly — pěchotu, lampy, lodě, prostě všechno — ovládá na dálku jediná věc.“

„Jediná mysl,“ řekla Klaudie.

„Jediná entita,“ řekla Diela. „Vidí mnoha očima. Pracuje mnoha rukama. Ovládá mnoho, přemnoho augů — napříč celým světadílem, a všechno naráz.“

„Jediná mysl, zduplikovaná tak, aby existovala na mnoha místech současně,“ řekl Vittorio. „Ve všem skribovaným — přístrojích i lidech.“

Malti na ně zděšeně zíral. „Ne,“ hlesl. „To není možné.“

„Nikdy vám nebylo divné, Vaše Milosti,“ promluvila Berenika, „jak to, že dokáže nepřítel tak dokonale manévrovat? Jak to, že reaguje téměř bez prodlevy? Jak to, že jeho ječivky pokaždé zasáhnou i takové cíle, na které jeho dělostřelectvo vůbec nevidí? A proč se nepřítel nikdy, *nikdy* ani nesnaží vyjednávat?“

Proč nikdy nepošle vyslance, nikdy se neohlásí, dokonce se ani neobtěžuje sdělit vám své *jméno*?“

Malti civěl na mapu, kůži měl téměř bezbarvou a štětiny vousů se mu chvěly.

„Zní to nelidsky,“ řekla Berenika, „protože to *je* nelidské.“

Polkl. Dlouhou chvíli seděl mlčky, pak se obrátil k plátovací lampě na podlaze. „Vy jste mě nepřišli jenom přemluvit, abych vám přenechal uprchlíky, že ne?“

„Ne,“ odvětila Berenika. „Přišli jsme vás požádat, abyste odjel i vy. Se všemi svými lidmi.“

„Abyste šli s námi,“ řekla Diela. „Do bezpečí.“

„Protože tomuhle se vzdorovat nedá,“ řekla Klaudie. „Zapomeňte na lýtý boje. Zapomeňte na oblíhání. Zapomeňte na troubení trumpet a chrabrý útoky mužů ve zbrani.“

„Válčení, jak ho provozovaly kupecký podniky, je minulostí,“ řekl Vittorio. „Tohle je jiný.“

Berenika po něm loupla podmračeným pohledem. „Válčení se *změnilo*. Proto se musíme změnit i my. My všichni. Včetně vás, Vaše Milosti.“

Viditelně otřesený Malti chvíli jenom pomrkal. Pak zašmátral po džbánu s vínem, nalil si pohár a kopl ho do sebe. „Jsem Morsini,“ řekl pomalu. „Vychovali mě v přesvědčení, že vojenská moc je vznešeným jazykem světa, že silou zbraní lze objevit vlastní hodnotu i hodnotu druhých. Evakuovat se, opustit stanoviště je... nemyslitelné.“

Berenika zachovávala mlčení a sledovala, jak Maltiho tváří cloumají myšlenky.

„Kam byste mé lidi odvezli?“ zeptal se. „Ke svým hradbám z mlhy?“

Přikývla. „Do Givy. Kam se nepřítel ještě ani nepřiblížil.“

Zabořil tvář do dlaní. „Uprchnout tak daleko... Bože můj.“ Popotáhl a pohlédl na ni. „Jen mi povězte... dokážete zachránit mého syna?“